

BÖSZÖRMÉNYI ZOLTÁN

Tavaszkok rügyező kezére fény simul

*Látomásaimra szürke köd borult.
Már nem látok semmit.
Régóta engem sem látnak.
Vakablakok nézik,
amit érdemes lenne rögzíteni,
de fókuszukból valahogy kisiklik a lényeg.
Végül csak az marad,
amit a torkos idő
az asztalon,
a cirádás tányér szélén felejt.*

*Cinkos, néma falakat
meszeltem egykoron.
Évtizedek festékrétegeit nézegettem,
mint földben kutató archeológusok,
meg akartam fejteni azt, amiről a falak
nem voltak hajlandók beszélni.
Színek, minták egybeolvadt papiruszait
vizsgáltam izgatott figyelemmel,
de a szavak, a történetek nem tárulkoztak ki,
csak átballagtak az évszázadon az évek,
a tavaszok rügyező kezére fény simult.*

*Az akácfák ma boldogtalanok,
nem találhatnak megnyugvásra,
a belső harangszóra figyelnek,
ma sem hiányolják életükből a költői képet.*

*Talán este van.
Talán holnap is kerül harmat a fűre,
talán kiül a nyűg az éjre,
talán a zaklatottság is elpihen a mélyben,
ahol a semmi reménye
remegő házak teste között szomjazva ül.
Kikönyököl a Hold az ég ablakán,
felderül.
Néznek rá a csillagok,
félve mártják arcukat a rezzenetlen légbe.*